

סוד הגלגל רמו בפסוק ועפר אחר יכח וטח את הבית

אלא קא [מן] **רמיין**, (ויקרא יד) **יעפר אחר יכח וטח את הבית** והנה סוד הגלגל רמו במש"כ בבית המנוגע 'זעפר אחר יכח וטח את הבית', דהינו שהאדם המנוגע בעוננותיו, מגלגים אותו בגוף אחר העשו מעפר אחר ואז תתקין נשמתו שהוא ראוי להיות בית ומשכן אל השבינה. (איוב לד) **ואדם על עפר ישוב** וכן הוא רמו עוד במש"כ 'וזאדם על עפר ישוב', דהינו שהוא ישוב להתגלגל עוד מהעפר. (קהלת יב) **וישוב העפר על הארץ בשתייה**

אור הרשב"י

ויש בזה מקום שאלה, כי וכי הנראת לבאורה, שיתור טובה הוא ליבנס לנינהם למרק תכף כל עוננותיו, ולא לחזור בכמה גלגולים. והנלו"ד חיים לתרין, כי הקב"ה צופה ובਮיט, כי הרשות הזה אם יחוור בגלגל יוסיף על חטאיו פשעים, וירבה בעבירות על הוכיותו, ולבן בראותיו שכבר השלים אוטם המצוות המועטות המוכרחות לו וכי שרש נפשו, מסלקו מן העולם ומורידו לנינהם, ומהטרקון עוננותיו, ונשארים וכיותיו שלמים, כי חפץ חסד הוא. אמן הצדיק שעוננותיו מועטים מוציאותיו, הם מהטרקים עד אין קץ, וגם שכרו נפלא עד מ"ש רז"ל רצתה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות.

[מן] ביהל אור הנירסה קא רמיין بلا תיבת אלא.

ונטבעה בקליפות. אבל בר"ג, שם מיצירה ובריאת, שאין שם כ"ב תנבותה אהיית הקליפות, ורק הוא שיתוקנו כלם, אלא שיש שתוקנים מהרה, ויש באורך זמן אחר כמה גלגולים. ועוד נbaar טעם ההפרש הנזכר שיש בין הצדיק לרשות, ויובן במ"ש זיל על אלישע אחר, לא מדין לדיניה, משום דעסוק בתורה וכו'. כי הנה הצדיק העוסק בתורה, ובפרט אם יהיה מן הקדמוניים, אין דנים אותו בנינהם. והנה מובהך הוא שיתמוך עוננותיו כדי שיוכנס בג"ע, ולבן אין לו תקנה אחרת אלא בגלגל, כי על כל עון אשר יש לו שלא נתכפרו לו ע"י יסוריין בחיו, גם לא נכנס בנינהם לקבל ענשו עליהם, צריך גלגול אחר לבל עון מהם לתקנו, ולבן הוא מתגלגל גלגולים רבים, לכפר ולתקון עוננותיו. משא"כ ברשות, שנכנס לנינהם, ומהטרקים שם כל עוננותיו יהה, ואין לו צורך לחזור בגלגלים.

הליימוד היומי

וכן הוא רמזו עוד במש"ב 'וישוב העפר אל הארץ כשהיה', דהיינו שהוא יתגלל שוב שבזה הוא עוד ישוב בAKER על העפר ב Bengalio הקודמים. **בגין דהיא מנוגע, ולית ביה אלא אשה רעה, יצאר הרע, הדתמר בה אשה רעה צרעת לבעל** וככל זה הוא בגל שהוא מנוגע בעוננות ולא היה בו אלא רק אשה רעה שהוא היצר הרע שנאמר עליו אשה רעה צרעת לבעל. **מאי תקניתה ומה תקנתו של אותו אדם.** **ינגרשנה ויתרפא. דאי הי גראמת** (בראשית ו) **וינגרש את האדם הדאמ, דא נשמתה. א"ת, בת זוגו הדאם** אלא הוא עריך לגרשה ועי"ב הוא יתרפא מצערתו (נזה), דהיינו שהוא עריך לשוב בתשובה ועי"ב הוא יגרש מקרבו את יצרו הרע ועי"ב הוא יתרפא מנגע היצר הרע, לאחר שהוא היצר הרע הנקרא אשה רעה גרם את יונגרש את האדם, והנה מש"ב 'האדם' הכוונה לגורש הנשמה ומש"ב 'את' הוא בא לרבות את גופו האדם הנקרא בת זוגו של הנשמה. (משל' כז) **בצפור נודדת מן קנה בן איש נודד ממקומו** ועל מי שחוזר בגלגול נאמר 'צפור נודדת מן קנה בן איש נודד ממקומו,' דהיינו שבסם האדם בעוננותו שתנדוד הנשמה הנקרה ציפור מקומה אך הוא גם ינדוד ממקומו ע"י שהוא ישוב ויתגלל (הסתלים).

אור הרשב"י

תנתן. אשה רעה צרעת לבעל. Mai תקניתה? יונגרשנה ויתרפא מצערתו. (נזה) כדאיתא ביבמות דף סג עמוד ב' כתוב בספר בן סירא: אשה טובה מתנה טובה לבעל, וכתייב: טובה בחיק ירא אליהם

הליימוד היומי

סוד הגלגול והיבום בפסוק גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה

ובגין דא, (תהלים פד) **גַם צִפּוֹר מֵצָאָה בַּיּוֹת, הַיִנְנוּ יְבָמָה**
 ועל סוד הגלגול נאמר גם ציפור מצאה בית, דהיינו שנשמה אחיו המת של
 היבם הנקרת ציפור היא מוצאת בית ומנוחה רק ע"י היבמה כי אז אחיו המת יוכל להיבנות
 בגין הראשון שילוד ליבמה (רמ"ק). **וְדַרְרוֹר קָנֵן לְהָת, הַיִנְנוּ גּוֹאֵל** ומש"ב
 'ודרור קן לה' פירושו שהדרור הוא היבם הגואל את אחיו המת ע"י היבום וע"כ אחיו המת
 מוצא קן בעיבור היבמה, **אֲשֶׁר שְׂתָה אֲפְרוֹחִית, בֵּן וּבָת** ומש"ב 'אשר
 שתה אפרוחה' פירושו שגאותת אחיו המת הוא ע"י אפרוחה, דהיינו שע"י שהוא יולד בן
 ובת הנקראים אפרוחים תתוון נשמת אחיו המת (רמ"ק). **וְבָאָה אִיהוּ מֵאָן**
דַעַבֵּד (לו) **קִינְאָה**, (ויקרא כה) **וּגְאֵל אֶת מִמְּבָר אֲחִיו.** **דָאִיהוּ מַכּוֹר בְּעִבּוֹר דְלָאוּ דִילִיָּה** אשרי מי שעושה קן ע"י שהוא מייבם את אשת
 אחיו, שעליו נאמר 'ונגלי את ממכר אחיו', דהיינו שהוא לוקח את היבמה שהיא הייתה ממכר
 אחיו, זה היבם הוא מכור בעיבור שהוא לא שלו לאחר שהולד שילוד מהיבום הוא של
 אחיו המת ולא שלו (دمשך אליעזר).

סוד העיבור שמשה רבנו חוזר להתعبر במשך כל הדורות בשביל לתunken את
 ישראל

ובגין דא אמר משה, (דברים ג) **וַיַּתְעַבֵּר יְהוָה בְּיַד מְעַנְכֶם.**
הַבָּא הוּא סֹוד הַעִבּוֹר ומשום כך אמר משה רבנו 'ויתعبر ה' ב'
 למענכם', דהיינו שכאן נרמז סוד העיבור שמשה רבנו חוזר להתعبر במשך כל הדורות

בשביל לתקן את ישראל [נט] והוא בಗל שמה רבנו הוא יסוד כל הנשומות והוא מצד שת שמננו הושתת העולם ולכון הוא מתגלגל משך הדורות בכדי לזכות את בניו (רמ"ק). **רעיא מהימנא, שייב שתין רבוא, במא זמגין דאתה בגלאגלא** והנה נשמה משה רבנו שהוא הרועה הנאמן הוא מצל את שים רבוא נשמות ישראל בכדי שלא יתעורר עם הערב רב, כי הנה משה בא בסוד העיבור והגלגול פעמים רבות בכל דור ודור בכדי להצילם, **ובגין דא זבות כלחו תליא**

אור הרשב"י

וניתנו למשה חסר א', פירוש, מעיקרא כלם נתנו לו, וא' הסרו לו אח"ב. וו"ש ותחפרדו מעט וכו', פירוש, מעיקראו שלם היה, אלא שאח"ב הסרו היותר מעט מאלהים, שהוא אותן א' או פירוש, שהסרו הרבה, ולא נשאר לו אלא מ"ט, במ"ש רוזל אל תקרני מעט אלא מ"ט, והמ"ט הן מעט מוער, בערך שער הן הנדול מכולם. ולהיות שכונת מרע"ה היה לטובה, לא מנע הש"ית ממנה הטוב, ובעה אסיפה רוחו, ויעל משה מערבות מואב אל הר נבו, נ' בו, ונכנס הן בשמו, ונעשה תפלוות התפלו משה שלא יבוא בעיבור כל דור, ולא גענה. וו"ש ויתעבר ה' בי למענכם, שאני בא בעיבור כל דור למענכם, כי אתם גורמים לי. וזה מדבר עם ערב רב או מדבר עם ישראל, ופירוש למענכם, לתקן אתכם. ומלה בת", רמו לוייב חרשי עיבור, כענין רבבה תוספהה. ולא שמע אליו, שלא נתקבלת תפלי.

[נט] כדאיתא בספר הליקוטים – פרשת ואתחנן זויל: דעת, כי בכל דור בא משה בסוד עיבור, לפי שהקב"ה לא היה רוצה לקבל ערב רב, ובזה לא היה מיתה ולא גלויה, כמ"ש רוזל חרות על הלוחות, חירות וכו'. והוא קבלם, בחשבו כי טוב הוא להכניםם בקדושה, ובפרט שהיה נוגעים לו קצאת, כמ"ש העם אשר אנכי בקרבו, וכתייב כל העם אשר ברגליך, ולזה רצה לתקנים, ואדרבה קלקלו לישראל. וו"ס מ"ש לך רד כי שיחת עמק וכו', נשחת לא נאמר אלא שיחת, פי' שיחת לישראל, עתה רוב הדור מהם. ולזה הוצרך לבוא משה בעיבור א' לנ' שנה, לפי שהוא ראש ישראל, לתקנים שלא יטועם ערב רב. וקודם שחטאו ישראל, היה משה בתכליות השלמות, והיה משיג שער הן של חמשים שערין בינה הנדול מכולם, ובשחטאו ישראל נעלם ממנו. ווש"ה לך רד, כי שחת וכו', ר"ל רד ממניין לך, וו"ש רוזל נ' שערין בינה נבראו בעולם,

הליימוד היומי